

Ἀδελφοί μου,

"Ἐπιμένω καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".

"Ὅλοι γνωρίζομεν διὰ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ τὴν ΑΠΟΛΥΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ, στήν Πληρότητα καὶ Πολλαπλότητα ΤΟΥ. Μέσα στήν Θεϊαν Πληρότητα εἶναι ἡ Αὐτόρκεια.

"Ἐχετε διανοηθῆ ποτέ τί εἶναι ἡ Θεία Αὐτόρκεια; Διὰ νά ὑπάρχη Θεία Αὐτόρκεια μέσα στό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ θά πρέπει νά ὑπάρχη ἡ Ἀπόλυτος Αὐτογνωσία. Στήν Θεία Αὐτογνωσία καὶ Θεϊαν Αὐτόρκειαν τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ΕΙΝΑΙ ἡ Ζωή.

"Ἐχετε διαλογισθῆ ποτέ τί εἶναι ἡ Ζωή, πέραν τοῦ φαινομένου, τὸ ὅτι θά λέγαμε αἰώνιαν Ζωή, τὸ ὅτι θά λέγαμε Ἀπόλυτος Ἀλήθεια Πραγματικότης;

"Ἡ Ζωή εἶναι τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, δέν εἶναι δημιουργημα τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ἡ Ζωή διότι εἶναι ἡ φύσις τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ἡ Ζωή καὶ ἡ Ἀπόλυτος Αὐτογνωσία Αὐτόρκεια στήν Ὀλότητα ΤΟΥ.

Εἰς τὴν Πολλαπλότητάν ΤΟΥ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ἐκφράζει τὸν ΕΛΥΤΟΝ ΤΟΥ μέσα εἰς τὸν ΕΛΥΤΟ ΤΟΥ, διότι δέν ὑπάρχει ἔννοια χώρου πού δέν ΕΙΝΑΙ, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ.

Τώρα βλέπομεν μίαν νέαν κατάστασιν τὴν ἔκφρασιν. Ἡ ἔκφρασις μᾶς δίδει τὰ φαινόμενα τῆς Ζωῆς, τοποχρονικά. Μέσα εἰς τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ τὴν Αὐτόρκειαν δέν ὑπάρχει χρόνος διότι δέν ἔχει ἀκόμα παρουσιασθῆ ὁ κόσμος τοῦ ὑπάρχω. Εἴμεθα ἀκόμα μέσα στό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ. Στήν ἔκφρασιν βλέπομεν καὶ πάλιν τὴν Θεϊαν Αὐτόρκειαν μέ μιὰ νέαν ἔκφρασιν τῆς Θεϊας αὐτῆς Αὐτορκειας ὡς Συνειδήσεως.

"Ἡ συνειδήσις τώρα πού ὁμιλῶ δέν ἔχει τὴν ἔννοιαν πού δίδει ἡ τοποχρονική ἔννοια. Θά ἔλεγα ὅτι εἶναι ἡ πληρεστάτη ἔκφρασις περικλείουσα τὴν Θεϊαν Αὐτογνωσίαν, Παντοδυναμίαν καὶ Παναγαθότητα ὡς καὶ Κυριότητα. Εὐρισκόμεθα τώρα εἰς τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ τὴν ἔκφρασιν πού ὀνομάζομεν ΛΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, ΘΕΩΝ, τὴν Ἀγιοπνευματικὴν ἔκφρασιν, καὶ πάλιν Ἀληθείας καὶ Ζωῆς.

Τὸ ΛΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, ὁ Χορηγὸς τῆς Ζωῆς, ΕΙΝΑΙ ἡ Ζωή, ὅπως ΕΙΝΑΙ καὶ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ. Εἶναι ἡ Ζωή Συνειδήσις.

"Ἡ ἄλλη ἔκφρασις ὅπως ἔχωμεν περὶ ἡ Λογοϊκή καὶ πάλιν εἶναι ἡ Ζωή ὅχι τὸ φαινόμενο τῆς Ζωῆς. Ὁ ΛΟΓΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ μέσα στά σύμπαντα, εἶναι ἡ ΖΩΗ τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ σέ ἔκφρασιν. Ὅμως τώρα βλέπω ἕνα νέον φαινόμενον εἰς τὴν προέκτασιν τὴν Λογοϊκή τὴν Αὐτογνωσία.

Εἰς τί διαφέρει τώρα ἡ Αὐτογνωσία ἢ Αὐτοεπίγνωσις ἀπὸ τὴν Ἀγιοπνευματικὴν συνειδήσιν;

"Ἐχομεν δεῖ στήν ἔκφρασιν τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ὡς ΛΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ τὴν ΚΥΡΙΟΤΗΤΑ, τὴν Θεϊαν Αὐτόρκειαν, καί, σάν σύνολον τῆς Ἀπολύτου Συνειδήσεως, διότι ἐνσυνειδήτως τὰ πάντα κτίζονται, τὴν Θεϊαν Πανσοφίαν, Παναγαθότητα καὶ Παντοδυναμίαν.

Εἰς τὴν Λογοϊκὴν ἔκφρασιν τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ πού εἶναι καὶ πάλιν ἡ Ζωή ὅχι ὡς φαινόμενον βλέπομεν τὴν ΚΥΡΙΟΤΗΤΑ, τὴν Ζωήν, ἀλλὰ τώρα βλέπω μίαν Αὐτοεπίγνωσιν ἢ Αὐτογνωσίαν Λογοϊκὴν, Πανσμπαντική θά ἔλεγα, ἐντός τῆς ὁποίας διακρίνομεν καὶ πάλιν τὴν Πανσοφίαν Παντοδυναμίαν καὶ Παναγαθότητα. Καὶ εὐρισκόμεθα εἰς τὸ τρίγωνον ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ.

Στὰ σημεῖα αὐτά, αὐτοῦ τοῦ Οὐρανοῦ, Ἀπολύτου Τριγώνου δέν ὑπάρχει ἀφοῦ δέν ἔγινεν καὶ ὁ κόσμος τοῦ ὑπάρχω ἀλλὰ ὁ κόσμος τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, ἔννοια χώρου ἢ χρόνου.

"Ἐντός τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ προεκτείνεται ἀκόμα πῶς πολὺ μέσον τῆς Θεϊας Πανσοφίας πού ἀπὸ τὴν στιγμήν αὐτήν θά ὀνομάζωμεν Νοῦ. Ἡ Θεία Πανσοφία μᾶς δίδει τὸν Νοῦ διὰ τοῦ ὁποίου προεκτείνονται τόσον τὸ ΛΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ ὅσον καὶ ὁ ΛΟΓΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ διὰ νά κτίσουν τὰ Σύμπαντα ἀπὸ τὴν Ὑπὲρ Οὐσία, Οὐσία, Ὑπὲρ ἕλη καὶ ἕλη πού ὀνομάζομεν Νοῦ.

Τώρα, τί είναι ο Νοῦς; Δημιουργημα, μέρος τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ; Ἄν ὁ Νοῦς ἦτο μέρος τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ τότε ὁ Νοῦς θά ἦτο ΘΕΟΣ. Δέν εἶναι. Τό μέσον ἐκφράσεως δέν εἶναι οὔτε ἡ αἰτία τῆς ἐκφράσεως οὔτε ὁ ἐκφράζων τόν ἑαυτόν του. Τόσον ὁ Νοῦς ὅσον καί ἡ ὕλη πού εἶναι οἱ πιό χαμηλοί κραδασμοί τοῦ Νοῦ, εἶναι θεῖοι ναί, ὄχι ὅμως ΘΕΟΣ. Τόσον ἡ ὕλη ὅσον καί ὁ Νοῦς εἶναι θεῖα Ἐκφρασις, θά ἔλεγα, μέσον τοῦ ὁποῦοι θ' ἀρχίσῃ ὁ κόσμος τοῦ ὑπάρχω.

Ποῦ, γιά πρώτην φοράν, μέσα στοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ θά συναντήσωμεν τόν Νοῦ; Εἶναι ἡ θεῖα Πανσοφία Ἁγιοπνευματική ἢ Λογοϊκή δια νά μή εἶπω ἡ θεῖα Πανσοφία τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, ὁ Νοῦς; Ὅχι.

Τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ εἰς τήν ὑπάρκειάν ΤΟΥ δέν ἔχει ἀνάγκη μέσου δια νά αἰσθανθῇ αὐτήν τήν ὑπάρκειαν. Ὡστε, ἡ θεῖα Πανσοφία προηγῆται τοῦ Νοῦ. Ἡ θεῖα Πανσοφία εἶναι κατάστασις μέσα εἰς τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ εἰς τόν ΧΡΙΣΤΟΝ ΛΟΓΟΝ καί στοῦ ἉΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙ, ὄχι ἔκφρασις. Ὁ Νοῦς εἶναι τό μέσον ἐκφράσεως, τόσον τοποχρονικῆς ἢ καί ἄπολύτου, ἀλλά, δέν εἶναι ἡ θεῖα Πανσοφία. Ἡ θεῖα Πανσοφία εἶναι, Νόμος, Δί- τλα. Ὁ Νοῦς εἰς ὅλα τά στάδια πού θά τόν συναντήσωμεν μέσα εἰς τά σύμπαντα εἶναι ἔκφρασις.

Ἐρχόμεθα εἰς τόν μικρόκοσμον τώρα. Ἀναλύομεν τόν ἑαυτόν μας. Φθάνομεν εἰς τό σημεῖον πού πλέον ὁ ἐρευνητής τῆς ἀληθείας ἔχει γίνει κύριος ἐπιθυμιῶν συναι- σθημάτων καί σκέψεων, κυβερνᾷ τό ὕλικό του σῶμα, κυβερνᾷ τοὺς κόσμους γύρω του καί μέσα του καί ἀνακαλύπτει ὅτι τό μέσον πού ἔχει μεταχειρισθῆ ἀπό τήν ἀρχήν μέχρι τοῦ τέλους εἶναι ὁ Νοῦς. Κατ' ἀρχήν ὡς συναίσθημα, μορφοποιήσις στοιχειακῶν, κατανίκησις τῶν στοιχειακῶν, Ψυχική ἔκφρασις, Νοητική ἔκφρασις, σκέψις, μορφοποιημένη σκέψις, σκέψις περικλειούσα μέσα δύναμιν, ὡστόσον, ἀνακαλύπτει ὅτι αὐτός δέν εἶναι οὔτε αἰ ἐπιθυμία του οὔτε αἰ σκέψεις του, ἦτο κάτι πού νόμιζε ὅτι ἦτο μέρος τοῦ ἑαυτοῦ του καί ὁ ἑαυτός του, κάτι μέσον τοῦ ὁποῦοι μποροῦσε τοποχρονικά νά ἐκφράσῃ τόν ἑαυτόν του σάν φαινόμενον τῆς Ζωῆς. Τώρα ὁ ἐρευνητής τῆς ἀληθείας εἰς τό στάδιο αὐτό ἀνα- καλύπτει ὅτι ὁ Νοῦς ὡς σκέψις, ἔστω καί ὡς Σοφία, κάτι πέραν τῆς γνώσεως δέν εἶναι ὁ ἑαυτός του ἀλλά τό μέσον ἐκφράσεώς του, διότι ὅπως εἶναι ἄνω, εἶναι καί κάτω. Καί γνωρίζοντας πλήρως τόν ἄνθρωπον, γνωρίζομεν καί τόν ΘΕΟΝ.

Ὡστε, ὁ Νοῦς εἶναι μέσον, μέσον τό ὁποῦοι περικλεῖται τήν θεῖαν Πανσο- φίαν Παντοδυναμίαν καί θά ἔλεγα τήν τοποχρονικὴν ὑπάρκειαν, ἄν εἶναι δυνατὸν νά ὀνομάσωμεν τήν κατάστασιν αὐτήν ὑπάρκειαν.

Εἰσερχόμεθα πάλιν εἰς τόν ἄνθρωπον ἑαυτόν σας. Βλέπομεν τό ἀτελεστάτο φαινόμενο τῆς Ζωῆς πού ὀνομάζομεν σήμερα προσωπικότητα τοῦ ἄνθρώπου ἀπό τό πιό χαμηλόν ἐπίπεδο πού μπορεῖ νά συγκριθῆ μέ τό ζῶον δια νά μή εἶπω τό θηρίον, μέχρι τοῦ σημείου πού νά μπορῆ νά ὀνομασθῆ ἄνθρωπος, λογικόν ὄν, τόν βλέπω καί ὡς λογι- κευόμενον ὄν, νά ζῆ μιαν ζωὴν ἀνθρωπίνην, ὡστόσον, τόν βλέπομεν σάν προσωπικότητα αὐτοεπίγνωσιν ἀκόμα. Θά δοῦμεν μέσα σ' αὐτό τήν Ἁγιοπνευματικὴν θεῖαν ἐργάσιαν ἢ ὁπόσα μᾶς δίδει τόσον μέσα στοῦ φαινόμενον τῆς ζωῆς σάν ὕλικό σῶμα καί ἄλλα σῶματα τήν ὑπάρκειαν. Ὅποια ὅμως διαφορά τώρα μέ τήν ὑπάρκειαν τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ τήν Λογοϊκὴν ἢ τήν Ἁγιοπνευματικὴν. Βλέπομεν τώρα τήν ἀπό μέρους αὐτοϊκανοποίησιν τήν ὅποσαν θά ὀνομάσωμεν αὐτάρκειαν. Θά τήν ἴδωμεν αὐτήν τήν αὐτάρκειαν στοῦ αἵμοσφαιρίου, εἰς τό κύτταρο μέσα στοῦ ὕλικό σῶμα, σέ κάθε ἄτομο καί μόριον ὕλης. Θά τήν δοῦμεν σάν ἔκφρασιν τῆς θεῖας Λογοϊκῆς Πανσοφίας καί Ἁγιοπνευματικῆς Παντοδυναμίας. Θά τήν δοῦ- μεν στοῦ ἐλάχιστου καί στοῦ μέγιστου σάν Νόμον ἀσάλευτον.

Ὡστε, τήν αὐτάρκειαν θά τήν ὀψῶμεν καί μέσα στήν ἔκφρασιν.

Τώρα, ἐπιστρέφομεν μέσα στοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, στοῦ Ἐπέφως. Μέσα στοῦ ΑΠΟ- ΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ΕΙΝΑΙ, ἡ θεῖα ὑπάρχεια, Ζωή, Ἀλήθεια, καταστάσεις, Πανσοφία, Παντο- δυναμία καί Παναγαθότης, καταστάσεις πρὸς ἔκφρασιν. Ἐδῶ ἀρχίζει ὁ Νοῦς νά δημιουρ- γῆται σάν μέσον. Ἄπο τήν οὐλεμένην πού θά δημιουργηθῆ ὁ Νοῦς θά ἴδωμεν τό φαινόμενο κίνησιν, δόνησιν, κραδασμόν, ὅμως, ἄνευ τινός κραδαινομένου, τόν Νόμον - εἰτία, Κίνησιν, Κραδασμόν. Νά εἶπωμεν ὅτι ἡ πρώτη Λογοϊκή, Ἁγιοπνευματικὴ ἔκφρασις τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, ΕΙΝΑΙ, ἡ δόνησις, ἡ κίνησις, ἢ κραδασμός, ἢ κραδαινομένου ἀκόμα; Ἀσφαλῶς.

ὥστε ἡ πρώτη μας ἐπαφή εἶναι ἡ κίνησης. Ποῖα κίνησης ὅμως τώρα; Ἀπὸ τὴν στιγμήν πού θά ἔχω τὸ φαινόμενον τῆς δονήσεως, κινήσεως, ἀρχίζει ὁ Χῶρος καὶ ὁ Χρόνος μέσα εἰς τὸ Ἀπόλυτο. Πιροσηλωθῆτε σ' αὐτὴ τὴν ἔννοιαν. Ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν πού ἀρχίζει ἡ ὄδους - κίνησης, ἀκόμα καὶ στὰ βασίλεια ποῦ δέν ὑπάρχει τὸ κραδαινόμενον τὸ δονοῦμενον τὸ κινουόμενον, εἴμεθα ἀκόμα εἰς τὰ βασίλεια τοῦ ΕἶΝΑΙ, τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ, ἀρχίζει ἡ ἔννοια τοῦ Χρόνου καὶ τοῦ Χῶρου, δύο καταστάσεων πού θά πρέπη νά συνυπάρχουν διὰ νά μᾶς δώσουν φαινόμενα. Ἐπαναλαμβάνω, αἱ δύο αὐτές καταστάσεις, δέν ἐπηρεάζουν τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ τὴν Ἀυτόαρκειαν, οὔτε εἶναι μιά πού θά ἔλεγα ἀναγκαῖα κατάστασις, διὰ νά δυνηθῇ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ νά γνωρίσῃ τὸν ΕΛΥΤΟΝ ΤΟΥ μέσα στὴν ἔκφρασιν ἐντός τοῦ ΕΛΥΤΟΥ ΤΟΥ, ὡς πολὺ ἐσφαλμένως πιστεύουν ὠρισμένοι φιλόσοφοι. Δέν ἔχουν δημιουργηθῆ τὰ Σύμπαντα διὰ νά αἰσθανθῇ ὁ ΘΕΟΣ τὸν ΕΛΥΤΟΝ ΤΟΥ μέσα στὰ Σύμπαντα καὶ νά εὐχαριστηθῇ ἀπὸ αὐτὴν ΤΟΥ τὴν ἔκφρασιν, διότι, ἂν συνθάινε αὐτῆ δέν θά ἦτο μέσα στὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ ἡ Ἀπόλυτος Ἀυτόαρκεια. Ἄν γίνεται αὐτὸ εἶναι φαινόμενο τῆς Θείας Πολλαπλότητος. Τὸ γιατί, δέν εἶναι ἔτιμολογιστο τὸ ἀνθρώπινον μυαλὸ νά ἀντιληφθῇ πρὸς τὸ παρόν. Ὅμως τίποτε μέσα στὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ καὶ στέες ἐκφράσεις ΤΟΥ, τίποτε δέν εἶναι τυχαῖον ἢ ἄσκοπον, ὑπάρχει ὁ σκοπός.

Εἶπαμεν ὅτι, ἂν μελετήσωμεν τὸν μικρόκοσμον, Ἄνθρωπον, γνωρίζομεν τὸν μακρόκοσμον ΘΕΟΝ ΛΟΓΟΝ, ἍΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ καὶ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ. Εἶχαμεν πῆ ὅτι, ὅπως εἶναι ὁ κῶψ εἶναι καὶ ὁ ἄνω, δέν μιλοῦμεν μὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ Χῶρου ἀλλὰ τῆς καταστάσεως.

Ἐχομεν τὸ ὕλικὸ σῶμα τοῦ Ἀνθρώπου πού ἀντιστοιχεῖ μὲ τὰ παχυλά ὕλικὰ Σύμπαντα. Ἐχομεν τὸ Ψυχικὸ του σῶμα πού ἀναλογεῖ μὲ τὰ ψυχικὰ ἀντίστοιχα τῶν Οὐρανίων σωματίων. Ἐχομεν τὴν προσωπικότητα Ἀνθρώπου στὴν δοκιμασίαν καὶ στὴν τελείωσιν πού ἀντιστοιχεῖ μὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ Ἐωσφοῦ Μακροκοσμικῶς καὶ τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ. Καὶ ἔχομεν τὴν Ψυχὴ Ἀυτοεπίγνωσιν καὶ Θεῖαν Μονάδα ἑαυτοῦ, πού ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟ ΕἶΝΑΙ.

Καὶ ἐπαναλαμβάνω. Ὁ ἐρευνητὴς τῆς Ἀληθείας θά δῇ μέσα στὸν μικρόκοσμον ὅπως καὶ εἰς τὸν Πανσομπαντικόν Μακρόκοσμον τὴν Θεῖαν Πανοσφίαν Παντοδυναμίαν καὶ Παναγαθότητα εἰς τὸ μέγιστο καὶ εἰς τὸ ἐλάχιστον, πλήρη καὶ Ἀπόλυτον. Θά τὴν δῆς στὸ ἄτομο καὶ εἰς τὸ Ἡλιακὸ σύστημα. Θά τὴν δῆς στὸ αἰμοσφαίριο καὶ στὸ Γαλαξιακὸ σύστημα. Θά τὴν μελετήσῃ πέραν τῆς παχυλῆς ὕλης μέσα εἰς τὴν προσωπικότητά του Ἀυτοεπίγνωσιν καὶ θά τὴν συναντήσῃ Πανσομπαντικῶς σάν ΧΡΙΣΤΟΝ ΛΟΓΟΝ. Ἐδῶ θά εἶναι ἡ πρώτη ἐνσυνείδητος ἐπαφή τοῦ ἐρευνητοῦ τῆς Ἀληθείας μὲ τὸν ἀνώτερο ἑαυτοῦ τῶν ΛΟΓΟΝ, τὸ Φῶς πού φωτίζει πάντα Ἀνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον, δέν θά τὴν γνωρίσῃ ἀλλὰ θά τὴν αἰσθανθῇ στὰ πικρὰ ὑψηλὰ στάδια σάν ἑαυτοῦ, ὑπερσυνείδητον Ἀυτοεπίγνωσιν, Ψυχὴ Ἀυτοεπίγνωσιν καὶ θά εἰσέλθῃ εἰς τὸ ΑΠΟΛΥΤΟ ΕἶΝΑΙ τὴν Ἀυτόαρκειαν.

Ὅταν εἰσέλθῃ εἰς τὴν Θεῖαν Ἀυτόαρκειαν πέραν τοποχρονικῶν παρθεσίων θά ἀντιληφθῇ ὅτι ὁποιοδήποτε σημεῖον εὐρίσκεται τῆς Θείας αὐτῆς Ἀυτόαρκειας ἐντός τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ, ἔχει πλέον ὡς στέμμα του τὴν Θεῖαν Πανοσφίαν, Παναγαθότητα, καὶ Παντοδυναμίαν. Παντοδυναμίαν, κύριος τῶν Συμπάντων, Πανοσφίαν, Θεῖαν Παντογνωσίαν, Παναγαθότητα, ἐθεώθη. Ἐχει εἰσέλθῃ εἰς τὴν χαρὰν τοῦ ΚΥΡΙΟΥ ΤΟΥ.

Θά πῆτε τώρα, ἴταν φθάσῃ μίαν προέκτασις, Ψυχὴ Ἀυτοεπίγνωσις, ἀκτινοβολία πού θά λέγαμε καὶ προσωπικότης Ἀυτοεπίγνωσις, θεωθεῖσα, εἰς τὸ στάδιον αὐτὸ τῆς Θείας Πανοσφίας Παναγαθότητος καὶ Παντογνωσίας, εἰσέλθῃ μέσα στὴν Θεῖαν Ἀυτόαρκειαν, ἔχει πλέον ἀνάγκην προεκτάσεως ἐντός τοῦ ἑαυτοῦ τῆς ἢ τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ; Ἀνάγκη; Ὁχι. Τὴν δύναμιν νά τὸ πᾶξῃ ἂν θελήσῃ νά. Ὅστε ἡ προέκτασις, αἱ προεκτάσεις μᾶλλον τῶν ἑαυτῶν μας Θεῶν Μονάδων δέν εἶναι ἀνάγκη, οὐδέμια ἀνάγκη ἔχει προεκτάσεως καὶ ἀκτινοβολίας ὁ ἑαυτοῦς μας Θεῖα Μονάδα, ἀλλὰ, ἔκφρασις τῆς Θείας Βουλῆσεως.

Καὶ στὸ σημεῖον αὐτὸ θά ἔλεγα ὅτι πρὸς τὸ παρόν ἡ Ἀνθρώπινη διάνοια δέν εἶναι ἱκανὴ νά ἀντιληφθῇ τὸ διατί. Ἄσκοπο δέν εἶναι ὅμως τὸ νά προεκταθῇ ἢ νά προεκτείνεται ὁ ἐσώτατος ἑαυτοῦς Θεῖα Μονάδα, ὅπως ἄσκοπο δέν εἶναι καὶ ἐφ' ὅσον ζεῖ μίαν προσωπικότης Ἀυτοεπίγνωσιν νά ἐκφράξῃ τὸν ἑαυτὸν τῆς τοποχρονικῆς.

Διὰ νά δυνηθῇ ὁ ἐρευνητὴς τῆς Ἀληθείας ὅμως νά φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον τοῦ νά γνωρίσῃ κατ' ἀρχάς τὴν ἀλήθειαν καὶ νά γίνῃ μέρος τῆς ἀληθείας ζωῆς αὐτῆς

αργότερα, θα πρέπει, εκφράζοντας τον εαυτόν του Ψυχή Λύτοεπίγνωσιν σάν Βούλησιν, αυτοκυριαρχία, να γνωρίση και να γίνη κύριος τής παχυλής ύλης, να γίνη κύριος τῶν συναισθημάτων του και σκέψεών του, να υπερβῆ τὰς ἐννοίας τοῦ Χώρου και τοῦ Χρόνου καθ' ἑνὴν γοησεῖσαν τῶν φαινομένων ἐντός τοῦ Χρόνου και τοῦ Χώρου, κατ' ἀποκλυστικὸν πλῆθος Κύριος να εἰσέλθῃ εἰς τοῦ εαυτοῦ του τὴν Θεῖαν Αὐτάρκειαν, τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν ἐντός ἡμῶν.

"Στῶμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΑ πάντοτε".

Τὸ γύμνασμα μας τώρα σὰς παρακαλῶ.

Προσῆλθωσιν ἢ συγκέντρωσιν μέσα στοῦ Ἡλιακοῦ πλέγμα, Εὐρισκόμεθα τώρα εἰς τὸν αἰσθησιακὸν αἰθέρα μέσα στὴν κοιλιακὴν χώραν. Αἰσθανόμεθα μόνον.

Τώρα, μέσον τοῦ αἰσθησιακοῦ Αἰθέρος, Κινητικοῦ και Ἀποτυπωτικοῦ, καθ' ὄν χρόνον αἰσθανόμεθα μέσα στὴν κοιλιακὴν χώραν βλέπομεν να ἀκτινοβολῇ ἕνας λευκογάλαξος Ἥλιος. Ἡ ἀκτινοβολία εἶναι κίνησις. Τὸ φῶς ποῦ βλέπομεν τώρα, Νοητικὸ φῶς, εἶναι μορφοποιήσις τοῦ Ἀποτυπωτικοῦ Αἰθέρος.

Βλέπετε μέσα εἰς τὴν κοιλιακὴν χώρα ἕναν λευκογάλαξο νεφέλωμα, τὸ αἰσθάνεσθε ταυτοχρόνως σάν κάτι τὸ πραγματικὸ ἐντός τῆς κοιλιακῆς χώρας, και μιά ἀκτινοβολία Νοητικὴ πέραν τοῦ ὑλικοῦ σώματος πρὸς ὅλες τὰς κατευθύνσεις.

Εἶσθε τώρα ἕνας λευκογάλαξος Ἥλιος ποῦ ἔχει μέσα στοῦ κέντρον τοῦ ἕνα λευκογάλαξο νεφέλωμα, πῶς συγκεκριμένο φῶς. Τὸ νεφέλωμα ἐμβάσκειται ἐντός τῆς κοιλιακῆς χώρας μέχρι τῆς λεκάνης και τοῦ κάτω μέρους τοῦ στήθους και ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ ὑλικὸ σῶμα ὀλίγον γύρω ἀπὸ τὸ ὑλικὸ σας σῶμα.

Τώρα ἂν προσηλωθῆτε ἐντονώτερον θὰ τὸ αἰσθανθῆτε. Αἰσθάνεσθε ὅτι ζῆτε ἐνσυνειδητικῶς μέσα εἰς τὴν κοιλιακὴν χώραν.

Τώρα θελήσθε, πλήρης ὑγεία να βασιλεύῃ μέσα στοῦ ὑλικὸν σας σῶμα.

Ἀρχῆσθε τώρα, ἀρμονικὴς βαθεῖες εἰσπνοὲς οἱ ὅποτες δὲν κουράζουσι ὅμως, ἄνετα να εἰσπνέετε και να ἐκπνέετε, πῶς βαθεῖα. Χωρὶς να φεύγῃ αὐτὸ ποῦ ἦδη ἔχετε σχηματίζετε, βλέπετε να ἀκτινοβολῇ ἀπὸ τὴν καρδίαν ἕνας λευκοκόξ Ἥλιος, και σχηματίζεται ἕναν λευκοκόξ νεφέλωμα μέσα εἰς τὸ στήθος μπροστὰ ἀπὸ τὸ στήθος και πίσω ἀπὸ τὴν ράχιν.

Τώρα ἔχετε δύο ἀκτινοβολίες, ἐνός λευκογαλάξου Ἥλιου και ἐνός λευκοκόξ Ἥλιου. Τὰ κέντρα διαφέρουσι ὀλίγον ἄλλὰ εἶναι σάν ἕνας Ἥλιος εἰς τὴν ἀκτινοβολίαν τους, με δύο νεφέλωματα, τὸ λευκογάλαξο και τὸ λευκοκόξ.

Τὰ χρώματα στὸν κόσμον αὐτὸν δὲν συγχύζονται, δὲν ἀφομοιώνονται, δὲν μᾶς δημιουργοῦν ἕνα νέον χροῖμα.

Θελήσθε πλήρης Ψυχικὴ ὑγεία να βασιλεύῃ εἰς τὴν προσωπικότητὴν Αὐτοεπίγνωσιν εαυτοῦν σας. Ὁ Ἥλιος αὐτός ὁ Λογοῦκος να κατακάψῃ κάθε τι ποῦ δὲν εἶναι Λογοῦκὸ ἢ Λογικὸ, χαμηλά αἰσθήματα και να ἀκτινοβολῇ μόνον τὴν Ἀγάπην.

Ευκέντρωσιν τώρα μέσα στοῦ κέντρον τῆς κεφαλῆς. Χρυσίζον φῶς ἀκτινοβολεῖ και μέσα στὴν κεφαλὴν και γύρω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν, ἔχομεν ἕνα νεφέλωμα ἀπὸ καναρινῶν φῶς και ἕναν Ἥλιον ἀκόμη θὰ ἔλεγα πῶς ἔντονον ἀπὸ τοὺς προηγουμένους.

Ἐχομεν ἕναν Ἥλιον με λευκογάλαξο φῶς με κέντρον τὸ Ἡλιακὸ πλέγμα, τὸ ἴδιον Ἥλιο τοποχρονικῶς με κέντρον τὴν καρδίαν λευκοκόξ και ἀκόμη ἕνα Ἥλιο τὸ κέντρον τῆς κεφαλῆς με Χρυσίζον φῶς.

Τώρα αἰσθανόμεθα μέσα σὲ ὅλον τὸ ὑλικὸν μας σῶμα και βλέπομεν να γίνεται μέσα σ' αὐτὰ τὰ νεφέλωματι και ἔξω ἀπὸ αὐτὰ τὰ νεφέλωματι ἕνα ἄλλο νεφέλωμα καθαρῶς ὀλολευκο φῶς, ποῦ τὰ περικλεῖται. Ἐνὸς ὡσεὶδὲς σχῆμα μέσα στοῦ ὅποτον εὐρισκείται τὸ ὑλικὸν σας σῶμα και περικλεῖται αὐτὰ τὰ νεφέλωματα, διαπερᾶ τὸ ὡσεὶδὲς αὐτὸ με ὀλολευκο φῶς, ἢ ἀκτινοβολία τῶν τριῶν Ἥλιων.

Τώρα αίσθάνεσθε μέσα σέ ὅλον τό ὕλικόν σας σῶμα, αίσθάνεσθε μέσα εἰς τό ψυχικόν σας σῶμα, μέσα στήν προσωπικότητα αὐτοεπίγνωσιν ἑαυτὸν σας ποῦ θέλομεν ἰώρα νά καθαρίσωμεν.

"Αἰτεῖται καί δοθῆσεται ὑμῖν".

Πλήρη ὑγεία τοῦ παχυλοῦ ὕλικου σώματος. Πανέτοιμο τό ΔΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ νά φέρη εἰς πέρας τήν αἵτησίν σας.

Πλήρη Ψυχική ὑγεία καί καθάρσιν τοῦ ἑαυτοῦ σας προσωπικότητος ἡυτοεπίγνωσεως ἀπό κάθε τι τοποχρονικῶ καί ἐπικίνδυνου, κάθε λερωμένο συναίσθημα, σκοτετηδὸ συναίσθημα.

Τώρα, εἴωστε δοξολογία στὸ ΔΠΟΛΥΤΟ ΕΙΜΛΙ.

Ἰ Γεννηθῆτο τό θέλημά ΣΟΥ, Ἰ Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία ΣΟΥ.

"Στῶμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".

Ἦ εὐλογία τοῦ Πολύ Ἰγαπημένου ἅς εἶναι μαζί σας πάντα, σέ σᾶς στούς Ἰγαπημένους σας, στούς οἰκεῖους σας, σὸ περιβάλλον σας καί σέ ὅλον τὸν κόσμον.

"Στῶμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".